

РЕШЕНИЕ

№ 1861

гр. София, 23.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 23.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **5007** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК, вр. със ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба от С. И. Б., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Р. Д., СРЕЩУ Национална агенция за приходите /НАП/, с която е предявен иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 8000 лева, настъпили в резултат на отменя ревизионен акт /РА/ РА №Р-22002317004515-091-001/07.02.2018г., издаден от органите по приходите към НАП, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение за оспорване на РА пред Директора на Дирекция „ОДОП“. Претендира се и законна лихва върху сумата на обезщетението от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

В исковата молба се излагат твърдения, че са изпълнени условията на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за уважаване на иска, а именно -незаконнообразен административен акт, който е отменен по административен ред от по-горестоящия орган /директора на дирекция „ОДОП“, вреда от този акт, представляваща платено адвокатско възнаграждение във връзка с оспорването му, причинна връзка между вредоносния резултат и незаконнообразния административен акт. Позовава се на Тълкувателно решение №1 от 15.03.2017 г. на ВАС в подкрепа на твърдението си, че незаконнообразният РА е единствено фактическо основание за извършване на разходи под формата на платени правни услуги, които не биха били извършени, ако не беше издаден незаконнообразният акт. Позовава се и на чл. 13 от КЗПЧОС с оглед

на това, че производството по обжалване на РА по административен ред е задължителна процесуална предпоставка за оспорването му по съдебен ред, а понсянето на разноските за това от оспорващия може да окаже влияние върху мотивацията му да обжалва акта. С оглед изложеното се твърди, че не е осигурено ефикасно средство за защита по смисъла на цитираната разпоредба от Конвенцията.

Ищецът се представлява от адв. Д., който поддържа исковата претенция. Претендира съдебни разноси по представен списък на л.194, включително за адвокатски хонорар.

Ответникът, чрез юрисконсулт Е., оспорва изцяло по основание и размер предявения иск за обезщетение на вреди в размер на 8000лв. с мотиви, подробно изложени в депозиран писмен отговор. Във връзка с елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди ответникът навежда доводи за липса на реално настъпила в патримониума на ищеца вреда и на причинна връзка с отменения РА. Твърди, че платеното адвокатско възнаграждение е възникнало в резултат на облигационно правоотношение, спрямо което е налице свобода на договаряне, поради което не е налице пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразния акт. На следващо място се твърди, че срещу заплатеното възнаграждение ищецът е получил приход под формата на предоставена услуга, тоест вреда в смисъл на намаляване на имуществото му няма. Счита, че ползването на адвокатска защита не е задължително при обжалване на РА, като се позовава на това, че проверката от горестоящия административен орган обхваща всички изисквания за законосъобразност. Навеждат се аргументи, че адв. Д. не е декларирал доход от стопанска дейност по чл. 29 ЗДДФЛ на основание чл. 55 ЗДДФЛ за третото тримесечие на 2018г. Освен това, позовавайки се на Тълкувателно решение №1 от 15.03.2017 г. на ВАС, счита, че размерът на претендираното обезщетение е прекомерен, несъразмерен на извършената правна защита с оглед минималните размери на адвокатските възнаграждения за спор с такъв материален интерес, като съобразно чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба №1 от 09.07.2004г. следва да бъде определен до размер от 5358 лв.. По изложените съображения – ответната страна моли да бъде отхвърлена исковата претенция. Отделно в съдебно заседание процесуалният представител на ответника оспорва достоверността на представения договор за правна защита с аргументи, че същият не се споменава в представената по делото жалба, а освен това плащането по него не е доказано безспорно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище по отношение на исковата претенция за частичната ѝ основателност до размер от 6000лв..

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22002317004515-020-001/12.07.2017г., изменена със Заповед за изменение на ЗВР №Р-22002317004515-020-002/19.10.2017г., е възложено извършване на ревизия на С. И. Б. за ангажиране на отговорността му по чл. 19 от ДОПК в качеството му на управител за задължения на [фирма], ЕИК[ЕИК], за корпоративен данък за периодите от 01.01.2013г. до 31.12.2014г., за данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения за периоди от 01.03.2014г. до 31.01.2015г., за данък върху добавената стойност за периодите за периоди от 01.11.2013г. до

30.01.2015г., за вноски за фонд ДОО, ЗО и УПФ за периодите от 01.02.2014г. до 28.02.2015г. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад №Р-22002317004515-092-001/10.01.2018г., срещу който е подадено от Б. писмено възражение, което е преценено като процесуално допустимо, но неоснователно, и въз основа на констатациите от РД е издаден РА №Р-22002317004515-091-001/07.02.2018г. от Б. Н. Н., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП-С. – орган, възложил ревизията, и М. Т. Ф., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП-С. – ръководител на ревизията. С РА на Б. е вменена отговорност на основание чл. 19, ал. 1 ДОПК в качеството му на управител за неплатени задължения на [фирма] за данъци и осигурителни вноски в размер на 282 760,94 лв. /в т.ч. лихви и главница/.РА е връчен на задълженото лице по електронен път на 09.02.2018г.

С жалба вх.№94-С-179 от 22.02.2018г. по описа на ТД на НАП-С. е оспорен РА по административен ред пред директора на дирекция „ОДОП“ –С. при ЦУ на НАП на основание чл. 152 от ДОПК. По жалбата е постановено Решение №580 от 30.04.2018г. на директора на дирекция „ОДОП“ –С. при ЦУ на НАП, с което РА е изцяло отменен.

По делото е представена административната преписка по издаване и обжалване по административен ред на РА №Р-22002317004515-091-001/07.02.2018г.

В настоящото съдебно производство с исковата молба на С. Б. са представени писмени доказателства, представляващи Договор за правна защита и съдействие от 15.02.2018г., сключен между Р. Н. Д. като адвокат и С. И. Б. като възложител за предоставяне на правна защита и съдействие по обжалване на РА №Р-22002317004515-091-001/07.02.2018г., с договорено адвокатско възнаграждение в размер на 8000лв., пълномощно, с което Б. упълномощава адв. Д. да го представлява пред НАП, като състави, подпише и подаде жалба срещу РА №Р-22002317004515-091-001/07.02.2018г.,Приемо-предавателен протокол от 20.02.2018г., в който е записано, че адв. Д. предава на С. Б. жалба срещу посочения РА.

ПРИ ТАКА УСТАНОВЕНАТА ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА СЪДЪТ НАМИРА ОТ ПРАВНА СТРАНА СЛЕДНОТО:

Искът е процесуално допустим като предявен от лице, претендиращо имуществени вреди, за които твърди, че са настъпили в резултат на незаконосъобразен ревизионен акт, отменен при обжалването му по административен ред. Спазена е разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая актът е издаден от органи по приходите към Национална агенция за приходите, която съгласно чл. 2, ал. 2 от ЗНАП е юридическо лице.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Съгласно препращащата норма на чл. 203, ал. 2 от АПК при празноти субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ.

В настоящия случай се претендират вреди от незаконосъобразен ревизионен акт, който е отменен от горестоящия орган. Производството по оспорване на РА в конкретния случай се е развило по реда на ДОПК, като е приключило във фазата на оспорването по административен ред. В глава осемнадесета на ДОПК "Обжалване на

ревизионния акт по административен ред", в която систематично място имат разпоредбите на чл. 152 - чл. 155, няма норма, която да урежда въпроса с разпределението на понесените от страните разноски. Съгласно § 2 от ДР на ДОПК за неуредените в кодекса въпроси се прилагат разпоредбите на АПК и Гражданския процесуален кодекс (ГПК). В АПК въпросът с разноските в административното производство също не е уреден. В глава шеста "Оспорване на административните актове по административен ред" този въпрос не е засегнат. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 6 АПК индивидуалният административен акт следва да съдържа и разпореждане относно разноските. Това задължава административния орган при издаването на административния акт да обобщи направените до момента разноски от участващите в производството страни и да ги разпредели съобразно факта по чия инициатива или по чия вина са предприети съответните процесуални действия. Не е спорно, че издаденото решение на директора на дирекция "ОДОП" - С. не съдържа разпореждане относно разноските. При това положение за страната в оспорването по административен ред съществува единствено възможността да претендира като претърпени вреди направените разноски по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, като към този ред препраща разпоредбата на чл. 17, ал. 6 ДОПК, съгласно която задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им, като отговорността се реализира по реда, предвиден в Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани.

От друга страна - уважаването на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: 1. незаконосъобразен акт, отменен по съответния ред, включително нищожен или оттеглен (съгласно чл. 204, ал. 3 от АПК), или незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност (което се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение, съгласно чл. 204, ал. 4 от АПК); 2. вредоносен резултат, наличие на реална вреда, настъпила за ищеца /имуществена или неимуществена/; 3. причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, незаконосъобразното действие или бездействие и настъпилите вредоносен резултат.

В случая вредите, чието обезщетяване се претендира, се твърди да са настъпили в резултат от отменен незаконосъобразен административен акт. По делото е безспорно, че РА №Р-22002317004515-091-001/07.02.2018г., с който на ищеца Б. е вменена отговорност на основание чл. 19, ал. 1 ДОПК в качеството му на управител за неплатени задължения на [фирма] за данъци и осигурителни вноски в размер на 282 760,94 лв. /в т.ч. лихви и главница/, е изцяло отменен с решение на директора на дирекция „ОДОП“ –С. при ЦУ на НАП. Безспорно е също така, че РА е издаден от органи по приходите към НАП в резултат от развилото се ревизионно производство по чл. 112 и сл. от ДОПК. Следователно, установява се наличието на първата от предпоставките за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

На следващо място, за да докаже основателността на иска, ищецът следва да проведе пълно и главно доказване на втория елемент от фактическия състав, а именно – настъпила вреда. В случая се твърди, че вредата се изразява в намаляване на имуществото на последния с платено от същия адвокатско възнаграждение за

ползвани юридически услуги по обжалване на РА по административен ред. В тази връзка е безспорно, че актът е оспорен пред директора на дирекция „ОДОП“ –С. при ЦУ на НАП с жалба, депозирана на 22.02.2018г. в деловодството на ТД на НАП-С. съгласно чл. 152, ал. 3 от ДОПК. Същата е подписана от С. Б., както и с нея освен искането за отмяна на РА е заявена претенция за присъждане на адвокатски хонорар в размер на 6000лв. без приложени на посочения етап доказателства.

По делото са ангажирани писмени доказателства, че ревизираното лице е ползвало правни услуги при обжалване на РА. Представен е договор за правна защита и съдействие от 15.02.2018г. на л.189, съгласно който е уговорено ищецът Б. да заплати на адв. Д. сумата от 8000 лв. адвокатски хонорар, за да окаже правна защита и съдействие, изразяващи се в обжалване на РА №22002317004515-091-001/07.02.2018г. пред директора на дирекция „ОДОП“ –С. при ЦУ на НАП и процесуално представителство в това производство. Посочената сума е отразено в договора, че е платена при подписването му, като не е указан начинът на плащане.

По възражението на ответника относно достоверността на представения договор за правна защита следва да бъде посочено, че последният е частен свидетелстващ документ, който не се ползва изначално и обвързващо съда с материална доказателствена сила, а следва да се цени с оглед останалия доказателствен материал. По отношение на този документ не може да се развие производство по чл. 193, ал. 3 от ГПК, което се открива само за официални удостоверителни документи, поради което цененето му е с оглед останалите доказателства.

Съгласно т.1 от Тълкувателно решение (ТР) № 6/06.11.2013г. по тълк. д. № 6/2012г., ОСГТК на Върховния касационен съд, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начинът на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна защита е достатъчно и има характера на разписка. В случая е приложима втората хипотеза – заплащането на хонорар в размер 8000лв. е отбелязано в договора за правна защита и съдействие, това отбелязване има характера на разписка и доказва плащането. Съдът намира, че макар в договора да не е изрично записан начинът на плащане, той се установява безспорно от представения към него приемо-предавателен протокол, в който се съдържа изрична клауза, касаеща извършеното плащане по договора като насрещна престация на Б. за предоставените юридически услуги, съгласно която в деня на подписване на договора – 15.02.2018г., сумата от 8000лв. е заплатена в брой. С това са изпълнени изискванията на закона – чл. 78, ал. 1 от ГПК с оглед даденото тълкуване от ВКС в цитираното решение.

Представено е също така пълномощно от С. Б. /л.190/, с което упълномощава адв. Д. да го представлява пред ТД на НАП и дирекция „ОДОП“ във връзка с обжалване на РА №22002317004515-091-001/07.02.2018г., като състави, подпише и подаде жалба срещу него пред директора на дирекция „ОДОП“. В тази връзка е представен още приемо-предавателен протокол от 20.02.2018г. на л. 191, от който е видно, че на посочената в него дата адвокат Д. предава съставената от него жалба срещу РА на хартиен и на електронен носител на Б., който поема ангажимент сам да я депозира в ТД на НАП -С.. Установи се, че жалбата е подписана лично от ищеца Б. и е депозирана в ТД на НАП -С., с което е изпълнено уговореното между страните с приемо-предавателния протокол.

След направения анализ на представените писмени доказателства СЪДЪТ намира, че

ищецът е доказал в пълнота наличието на вреда под формата на намаляване на имуществото му с размера на платеното адвокатско възнаграждение. Доказано е основанието за заплащането му – сключен договор с адвокат, по който е престиран от страна на адвоката уговорения резултат – изготвяне на жалба срещу РА на хартиен и електронен носител. Наред с това се установява и че изпълнението на договора предшества подаването на жалбата пред директора на дирекция „ОДОП“ -С. –предаването на жалбата от адвоката на ищеца е станало на 20.02.2018г., а подаването ѝ пред решаващия орган на 22.02.2018г. Следва да бъде отбелязано, че още с жалбата срещу РА по административен ред е заявена претенция за разноски за адвокатски хонорар /на последната страница/, макар такива да няма практика да се присъждат в производството пред директора на дирекция „ОДОП“. С оглед на това ищецът няма задължение да го доказва пред този орган, като такова доказване той проведе успешно пред настоящата инстанция. С оглед изложеното съдът намира за безспорно установена и втората предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата чрез НАП за вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Неоснователно е възражението, че ищецът не е претърпял вреда, тъй като срещу платеното възнаграждение е получил юридическа услуга. Необходимостта от такива услуги е възникнала в резултат единствено на незаконосъобразния и отменен като такъв акт. Следва да се има предвид, че съответната услуга не е предоставена на лицето въобще за представителство пред НАП или за консултация и по други въпроси, а изключително и само относно обжалването на посочения РА. Следователно, те не биха били необходими и ангажирани при липсата/неиздаването му.

По възражението на ответника, че адв. Д. не е декларирал като приход от стопанска дейност полученото от ищеца възнаграждение с декларация по чл. 55 от ЗДДФЛ, следва да бъде посочено, че това не е условие, за да бъде признат разходът на ищеца, съответно вредата по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Задължението за деклариране произтича от факта на получаване на възнаграждението, но то е част от друго правоотношение, по което страни са данъчнозадълженото лице –в случая адвокат, от една страна, и приходните органи от друга. Двете не следва да се смесват и да се поставят в зависимост едно от друго, тъй като законът не изисква подобна корелация. Освен това не може да се вмени в отговорност на възложителя по договора изпълнението на задълженията по деклариране и плащане на публичните задължения на друго лице - изпълнител, следователно същият не може да търпи неблагоприятни правни последици от неизпълнението им.

Относно последния елемент от фактическия състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ – наличие на пряка причинна връзка между

претърпените вреди и незаконосъобразния административен акт, и с оглед възражението на ответника, че такава липсва поради свободата на договаряне и незадължителния характер на ползваната правна услуга, съдът съобрази следното: съгласно ДОПК обжалването на ревизионните актове по административен ред е задължително, а не алтернативно, тоест ревизионният акт не може да се обжалва пред съда, ако не е изчерпана възможността за оспорването му пред по-горестоящия орган, в случая – директор на дирекция „ОДОП“ -С.. Това налага необходимостта от осъществяване на адекватна защита срещу РА, с който се установяват задължения, в случая в значителен размер – 282 760,94лв., а с оглед правната и фактическа сложност на оспорването на РА в конкретния случай, както и предвид спецификата на данъчните правоотношения, не се предполага задълженото лице да разполага с необходимите знания и умения да проведе само успешно атакуване на акта. Макар и да липсва нормативно установено задължение за процесуално представителство при обжалване на ревизионен акт по административен ред, адвокатската защита при оспорване на законосъобразността на този акт се явява нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, поради което и такива вреди се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Правото на защита и правна помощ е основно конституционно право не само на гражданите, но и на юридическите лица, и упражняването му не може да се тълкува само и единствено като акт на свободната воля за договаряне на ищеца. Макар действително сключването на договор за предоставяне на правни услуги и конкретните му клаузи да са предмет на свободно договаряне между страните, основанието му е единствено необходимостта от защита срещу административния акт. Да се приеме липсата на възможност за обезщетяване на вредите от разноски за правна защита от отменен незаконосъобразен акт, би означавало да се ограничи правото на защита на оспорващия, каквато очевидно не е идеята на законодателя. Също би било, ако се сподели възражението на ответника, че служебното начало при проверка изискванията за законосъобразност –изключва присъждането на направената разноска. Подобно начало има и при съдебното оспорване- а съответно разноски се присъждат.

В този смисъл, че следва да се присъжда адвокатското

възнаграждение като вреда при административното оспорване на РА - е трайната практика на ВАС по сходни казуси – напр. Решение № 8198 от 04.07.2016г. на ВАС, Трето отделение, постановено по адм. дело № 8411/2015; Решение № 15285 от 10.12.2020г. на ВАС, Трето отделение, постановено по адм. дело № 2551/2020г.; Решение № 14133 от 22.10.2019г. на Трето отделение на ВАС, постановено по адм. дело №1563/2019г..

Основателно е позоваването с исковата молба на разпоредбата на чл. 13 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, ратифицирана със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г., ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г./, който урежда правото на ефективни правни средства за защита и сочи, че всеки, чиито права и свободи, предвидени в тази конвенция, са нарушени, трябва да разполага с ефикасни вътрешноправни средства за тяхната защита от съответна национална институция дори и нарушението да е извършено от лица, действащи в качеството си на представители на официалните власти. Съответно за да са ефикасни средствата за защита, те не трябва да бъдат ограничавани по никакъв начин и в нито един момент- нито в административната фаза на обжалване, нито в съдебната. Създаването на ограничения за обезщетяване на вредите от разноски в производствата по обжалване може да мотивира лицата да не упражнят правото си на защита срещу незаконни актове на държавни органи, което не може да се квалифицира като ефикасно средство за защита и би било в противоречие с приетото с Конвенцията.

Между страните е налице спор относно размера на предявения иск, породен от констатирано противоречие между претендираната с настоящия иск сума в размер на 8000лв., която е посочена и в договора за правна защита като платено възнаграждение за правни услуги, и сума със същия предмет, посочена в жалбата пред директора на дирекция „ОДОП“ -С., която обаче е в размер на 6000лв. В случая е от значение посоченият в исковата молба размер на иска за обезщетяване на вредата от платено адвокатско възнаграждение, тъй като както беше посочено по-горе с подаване на жалба пред директора на дирекция „ОДОП“ не се изисква заявяване на такава претенция и съответно представяне на доказателства поради липсата на възможност за присъждане на разноски в административното производство по обжалване на РА.

По възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение следва да бъде отбелязано, че с ТР № 1 от 15 март 2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на на ВАС е прието, че възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, е една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - "справедлив и обоснован", който би довел до неоснователно обогатяване. Институтът на обезщетението от непозволено увреждане не е и не следва да се превръща в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди единствено и само такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата- да е "обоснован и справедлив", т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие, тоест на предоставената услуга с оглед нейния обем, фактическа и правна сложност, като се съобрази и стойността на защитавания интерес, когато той е материално измерим. Интересът от обжалване на РА е равен на установените с него задължения – в случая 282 760,94лв. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба №1 от 09.07.2004г. минималният размер на адвокатското възнаграждение, който се дължи за дело с такъв материален интерес е 5357,61лв. В случая уговореният между страните размер на адвокатския хонорар е 8000лв., който съдът намира за справедлив и обоснован с оглед извършената работа по проучване на казуса и изготвяне на жалбата срещу РА, като се вземе предвид и обхвата на ревизията, който включва големи периоди от време и различни по вид данъчни задължения. С оглед изложеното съдът намира, че искът следва да бъде изцяло уважен в целия претендиран размер от 8000лв..

Основателността на основния иск обуславя и основателност на акцесорния такъв за присъждане на лихва по чл.86 от ЗЗД, вр.§ 1 от ЗР на ЗОДОВ върху така присъдената главница от 8000 лв., считано от датата на предявяване на исковата молба съгласно заявената от ищеца претенция.

При този изход на делото на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ ще следва ответникът да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение. С оглед направеното възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. следва да бъде установен минималният размер, предвиден в Наредба №1 от 01.07.2009г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредбата - за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с материален интерес от 8000лв. минималното адвокатско възнаграждение е 730 лв., което е близко по размер до претендираното и заплатено такова в размер на 1000 лв., поради което не се явява прекомерно и следва да бъде уважено в пълен размер, ведно с 10 лв. за платена държавна такса.

С оглед изложеното – СЪДЪТ

РЕШИ:

По ИСКОВА МОЛБА на С. И. Б., ЕГН [ЕГН],

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите /НАП/ да заплати на С. И. Б., ЕГН [ЕГН], сумата от 8 000 (осем хиляди) лева, представляваща вреди по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за заплатено адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване на РА №Р-22002317004515-091-001/07.02.2018г. по административен ред, отменен с Решение №580/30.04.2018г. на Директора на дирекция „ОДОП“ -С. при ЦУ на НАП, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба – 10.06.2020г., до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на С. И. Б., ЕГН [ЕГН], сумата от 1010 (хиляда и десет) лева, представляваща разноски, направени по настоящото дело за адвокатски хонорар и държавна такса.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред ВАС на Република България чрез Административен съд София-град.

СЪДИЯ:

